

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1TdoV/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016898411
Dátum vydania rozhodnutia: 21.09.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Libor Duľa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:9016898411.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Daniela Hudáka, JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí konanom 21. septembra 2016 v Bratislave, v trestnej veci obvineného K. M. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. b/ Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. decembra 2015, sp. zn. 3To 11/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného K. M. sa odmieta.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej už len „najvyšší súd“) o odvolaní obvineného K. M. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 1. októbra 2015, sp. zn. PK-2T/18/2015, rozhodol takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. tento zrušil vo výroku o ochrannom dohľade a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému sám uložil podľa §§ 76 ods. 1, 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad vo výmere 1 roka. Zároveň mu podľa § 77 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. a § 455 Tr. por. uložil povinnosť ihneď po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa jedenkrát v kalendárnom týždni osobne hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Prvostupňovým rozsudkom bol obvinený K. M. uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 144 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. b/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

dňa 15. decembra 2014 si s vopred uváženou pohnútkou usmrtiť poškodeného, B. E., nar. XX. W. XXXX, bytom G.-C., G., I. E.. XXXX/XX, v presne nezistenom čase, vo večerných hodinách, v meste G.-C. , zobral z rodinného domu, na ul. A. XXX, revolver zn. Atak Arms Ltd., model STREAMER R1, kaliber 6mm ME Flobert, v.č. XXXX-XXXXXX s vloženými 2 ks mosadzných nábojníc, ktoré tvorili súčasť nábojov s okrajovými zápalmi kalibru 6mm ME Flobert, výrobcu Seiller&Bellot a 3 ks nábojov s okrajovým zápalom kalibru 6mm ME Flobert, výrobcu zn. Seiller&Bellot,

s mosadznými nábojnicami, ktoré sú laborované sférickými olovenými strelami a samonabíjaciu pištoľ zn. Walther model PP (plynovka), kalibru 9 mm P.A.Blanc, v.č. S. so zásobníkom, a následne odišiel k pohostinstvu U Z., ktoré sa nachádza na ul. G. v obci G.-C., a tu sa postavil pred odostreté okno pohostinstva, kde sa v tom čase okrem iných nachádzal aj poškodený B. E., ktorému ukázal jednu zo strelných zbraní, ktoré mal so sebou a ľavou rukou si prešiel krížom pod krk, na čo poškodený z obavy o svoj život a zdravie telefonicky privolať hliadku PZ, ktorá následne K. M. našla na ulici pred obytným domom poškodeného B. E., a na ich výzvu, čo tam robí, tento hliadke uviedol, že čaká na B. E., ktorého chce zabiť za to, čo mu urobil pred dvomi rokmi, a že sa mu chce za to pomstiť, na čo bol príslušníkmi PZ predvedený a strelné zbrane, ktoré mal pri sebe, na výzvu príslušníkov PZ dobrovoľne vydal, pričom uvedené zbrane a strelivo sú v zmysle ustanovenia zákona č. 190/2003 Z.z. v platnom znení, považované za strelivo a zbrane kategórie D, ktoré môže nadobudnúť do vlastníctva právnická alebo fyzická osoba staršia ako 18 rokov, ktorá je v plnom rozsahu spôsobilá na právne úkony, pričom K. M. bol dňa 1. júna 2000 rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 1T 8/2000 uznaný za vinného z pokusu trestného činu vraždy podľa § 8 ods. 1 k § 219 ods. 1 Tr. zák. č 140/1961 Zb.

Za to bol odsúdený podľa §§ 144 ods. 2, 39 ods. 2 písm. a/, 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s prihliadnutím na § 38 ods. 2, ods. 8 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods. 4 Tr. zák.).

Podľa §§ 76 ods.1, 78 ods. 1 Tr. zák. mu bol zároveň uložený ochranný dohľad v trvaní dva roky, podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. trest prepadnutia veci - revolveru ATAK Arms Ltd., model STREAMER R1, cal. 6mm ME Flobert, v.č. XXXX-XXXXXX, a napokon podľa § 73 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. i ústavné protialkoholické liečenie.

Obvinený K. M. podal proti vyššie citovanému rozsudku najvyššieho súdu prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré bolo doručené prvostupňovému súdu 18. januára 2016.

Ako právne dôvody dovolania uviedol dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom a že ide o nesprávnu právnu kvalifikáciu činu (ako trestného činu, hoci o trestný čin nejde, s argumentačnou alternatívou, že nejde o obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy).

Vecne (§ 374 ods. 1 Tr. por.) dovolateľ rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo, vytkol chyby, ktoré sú (obsahovo) uvedené v ďalšej časti tohto odôvodnenia, ktorá sa aj s uplatnenými námietkami vysporiada.

Prokurátor sa na výzvu predsedu senátu súdu prvého stupňa (§ 376 Tr. por.) k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Dovolací súd zistil, že dovolanie nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov (§ 382 písm. a/, b/, alebo d/ až f/ Tr. por.). Zároveň však zistil, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por.

Na úvod je nevyhnutné zdôrazniť tú skutočnosť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších -mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak

výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť preto striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka pritom viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., tak k tomu považuje najvyšší súd za dôležité poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Konkrétne k jednotlivým dovolacím námietkam:

Nebolo vyhovené návrhu obvineného na doplnenie dokazovania na hlavnom pojednávaní vykonaním kontrolného znaleckého posudku (na posudok MUDr. Pamulu) - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Pred vyhlásením dokazovania za skončené obhajoba uviedla, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Návrh na podanie kontrolného znaleckého posudku podal obvinený až v odvolacom konaní. Odvolací súd mu však nevyhovel so záverom odôvodnenia svojho rozhodnutia, že skutkový stav bol nepochybne zistený.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu (prvého stupňa) zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebude (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Odvolací súd však už o dôkaznom návrhu, uplatnenom v odvolacom konaní osobitne nerozhoduje, ak mu vyhovie, ale ani v opačnom prípade.

Nemožno teda úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovel. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v

zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (viď k tomu aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

Navyše, z hľadiska vecnej podstaty rozhodnutia podľa jeho odôvodnenia však na dotknutom znaleckom posudku rozhodnutie nie je založené (rozhodnutie netvrdí, že k usmrteniu malo dôjsť predmetnými zbraňami - k tomuto momentu sa toto odôvodnenie ešte vráti).

Nebol dokázaný úmysel usmrtiť poškodeného s vopred uváženou pohnútkou, resp. samotný úmysel usmrtiť poškodeného - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Táto okolnosť (úmysel usmrtiť poškodeného spojený s vopred uváženou pohnútkou obžalovaného) je uvedená v samotnom skutku (skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa), pričom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť vety za bodkočiarkou, správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. V tomto prípade, keďže ide o štádium prípravy (obzvlášť závažného zločinu), nemožno zabrániť formulačnej duplicite skutkovej a právnej (kvalifikačnej) vety vo vzťahu k subjektívnej stránke konania páchatel'a V skutku je a musí byť uvedené, čo páchatel' zamýšľal, nakoľko čin nedokonal - v opačnom prípade by nebol skutok kvalifikovateľný ako trestný čin. Smerovanie úmyslu a motív je v tomto prípade náležité vyjadriť (popísať) práve slovami zákona.

Nemôže ísť o štádium prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., nakoľko neboli podniknuté konkrétne kroky smerujúce k spáchaniu trestného činu (k jeho dokonaniu), a nikoho nemožno trestať len za myšlienku - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Tieto kroky smerujúce k spáchaniu trestného činu sú opäť dostatočne popísané v skutkovej vete, s adekvátnym kvalifikačným odrazom v právnej vete, pričom podľa skutkového popisu dokonaniu trestného činu zabránil len služobný zákrok polície (aj tu platí viazanosť dovolacieho súdu skutkovými závermi skôr konajúcich súdov).

Parametre a technický stav zbraní neumožňoval usmrtenie poškodeného - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Ide opäť o skutkovú okolnosť, ktorú dovolací súd nemôže preskúmať. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skôr konajúcimi súdmi zisteného skutku - nie je v tejto súvislosti navyše podstatné, či k usmrteniu malo dôjsť zbraňami, ktoré mal obvinený pri sebe, alebo inak (či teda alternatívne mali zbrane slúžiť na predbežné zastrašenie, prinútenie k „poslušnosti“ alebo podobne), a ak ku usmrteniu malo dôjsť dotknutými zbraňami, akým konkrétne spôsobom (strelbou alebo iným mechanickým násilím) Ak súd v preskúvanom rozhodnutí uzavrel, že išlo o vopred uváženú vražednú pohnútku, z hľadiska dovolacieho prieskumu, zbraň ani nemusela byť prítomná (páchatel' ju nemusel mať pri sebe). Usmrtiť iného totiž, samozrejme, možno aj bez strelnej zbrane alebo s použitím iného predmetu (ako zbrane v zmysle § 122 ods. 3 Tr. zák., teda každej veci, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším). Taký predmet nemusí byť ani zadovážený vopred, a ako už bolo uvedené, nemusí byť vôbec použitý.

Spáchanie činu so zbraňou sa však neodrazilo kvalifikačne, nakoľko to výslovne vylučuje ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zák.

Tieto úvahy o skutkových okolnostiach prezentuje najvyšší súd len z toho dôvodu, aby poukázal, že nebolo nesprávne subsumovať súdom zistený skutok pod použitú právnu kvalifikáciu. To je pri posúdení dôvodnosti dovolania (v príslušnom smere) určujúcim faktorom.

Trestnosť činu zanikla účinnou ľútosťou, ku ktorej došlo oznámením úmyslu usmrtiť poškodeného policajnej hliadke, a to v zmysle § 13 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371

ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podľa tohto ustanovenia trestnosť prípravy na zločin zaniká, ak páchatel dobrovoľne urobil o príprave na zločin oznámenie orgánu činnému v trestnom konaní alebo Policajnému zboru v čase, keď nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutej prípravy, sa mohlo ešte odstrániť.

Ako je v skutkovej vete výslovne uvedené, policajná hliadka bola privolaná poškodeným na základe obáv vyplývajúcich z konkludentných vyhrážok poškodeného, preto nie je splnený prvok dobrovoľnosti v zmysle citovaného ustanovenia.

Nejde o dobrovoľné konanie páchatel'a, vyvolávajúce zánik trestnosti činu v zmysle § 13 ods. 3 písm. a/ alebo b/ (resp. § 14 ods. 3 písm. a/ alebo b/) Tr. zák., ak bol páchatel' pristihnutý pri páchaní trestného činu ešte pred jeho dokonaním a zasahujúcemu policajtovi alebo inej osobe sa priznal k úmyslu spáchať (dokonať) trestný čin. Dobrovoľné oznámenie, zodpovedajúce ustanoveniu § 13 ods. 3 písm. b/ alebo § 14 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., musí byť teda vlastnou iniciatívou páchatel'a, nie len reakciou na služobný zákrok polície spojený s už zisteným podozrením z páchania trestného činu.

Nebol naplnený znak „z pomsty“ ako osobitný motív v zmysle § 144 ods. 2 písm. e/, § 140 písm. b/ Tr. zák. - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ je v skutkovej vete uvedené, že motiváciu pomsty voči poškodenému za „to, čo mu urobil pred dvoma rokmi“ oznámil obvinený výslovne policajnej hliadke, má táto formulácia kvalifikačne dostatočnú oporu na aplikáciu označených zákonných ustanovení.

Nebol naplnený znak „a už bol odsúdený za trestný čin vraždy“ v zmysle § 144 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., nakoľko pri predchádzajúcom odsúdení išlo o trestný čin vraždy „len“ v štádiu pokusu - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Znak „a už bol odsúdený za trestný čin vraždy“ v zmysle § 144 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je naplnený aj pri predchádzajúcom odsúdení za taký trestný čin spáchaný v štádiu prípravy alebo pokusu (§§ 13 alebo 14 Tr. zák.), nakoľko aj v týchto prípadoch ide o spáchanie trestného činu (odseky 2 naposledy označených ustanovení).

To platí aj o iných zákonných formuláciách, pokrývajúcich recidívu trestnej činnosti (napr. priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zák. - „bol už za trestný čin odsúdený“).

Výnimkou z uvedeného je formulácia „hoci aj v štádiu pokusu“ uvedená v § 47 ods. 2 Tr. zák., nakoľko vylučuje štádium prípravy na zločin len pri použití mimoriadne sprísňujúceho inštitútu, ktorým je obligatórne uloženie trestu odňatia slobody na doživotie (s určitými výnimkami) pri treťom (alebo ďalšom) odsúdení za aj inak podstatne menej prísne trestné činy, napr. zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. (trestná sadzba tri roky až osem rokov) - pri odsúdení spojenom s uložením takého trestu je vylúčené dokonca aj štádium pokusu.

V spise sa nachádzajú zápisnice o výsluchoch (vymenovaných svedkov), ktoré boli vykonané ako dôkazy pred vznesením obvinenia - dôvod dovolania uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Také zápisnice sa vo vyšetrovacom spise skutočne nachádzajú, neboli však na hlavnom pojednávaní čítané ani ako náhrada výpovede svedka, ani na odstránenie rozporov oproti jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní - zásada prístupu obvineného, resp. obhajoby k výsluchu ako podkladu pre rozhodnutie teda nebola narušená. Možno navyše podotknúť, že po vznesení obvinenia boli všetky výsluchy ešte v prípravnom konaní vykonané znovu, a to za prítomnosti obhajcu.

Svedkovia C. a J. neboli vypočutí na hlavnom pojednávaní, ale boli čítané ich výpovede z prípravného

konania - dôvod dovolania podľa zákona uplatniteľný podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Uvedené zodpovedá skutočnosti, avšak k čítaniu došlo pri splnení podmienok § 263 ods. 1 Tr. por.

Podľa tohto ustanovenia - namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jej podstatnú časť, ak s tým súhlasí prokurátor a obžalovaný a súd nepovažuje osobný výsluch za potrebný.

§ 211 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 30. septembra 1994 znel:

Namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi iba na základe rozhodnutia súdu, ak pre menší význam dokazovanej skutočnosti alebo so zreteľom na povahu ostatného dôkazného materiálu súd nepokladá osobný výsluch za nevyhnutný a

a/ prokurátor i obžalovaný s tým súhlasia, alebo

b/ osobný výsluch svedka by bol spojený s neprímeranými ťažkosťami alebo trovami.

Zásadným rozdielom čítania svedeckej výpovede so súhlasom prokurátora a obžalovaného podľa § 263 ods. 1 Tr. por. oproti právnej úprave účinnej do 30. septembra 1994 (§ 211 ods. 1 Tr. por. v označenom znení) je okolnosť, že čítanie zápisnice o výsluchu svedka nezávisí na význame dokazovanej skutočnosti a povahe ostatného dôkazného materiálu. To je významné z hľadiska historického výkladu.

Ak sa súd aj strany (prokurátor a obžalovaný) v intenciách § 263 ods. 1 Tr. por. zhodnú na okolnosti, že osobný výsluch svedka na hlavnom pojednávaní nie je potrebný a že postačuje prečítanie zápisnice o jeho skoršom výsluchu, môže ísť aj o rozhodujúci dôkaz (podstatný pre rozhodnutie o vine).

Nebol teda ani pri vykonaní uvedeného dôkazu porušený zákon.

Odvolací súd vo výroku svojho rozsudku nerozhodol o odvolaní obžalovaného proti výroku o vine a treste - v zásade by bol použiteľný dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. v spojení s § 369 ods. 3 Tr. por., avšak iba v prípade dôvodnosti uplatnenej námietky, ktorá absentuje.

K tomu je potrebné uviesť, že rozsudok odvolacieho súdu zrušil výrok o ochrannom dohľade a nahradil ho vlastným výrokom o tejto otázke, a to na základe odvolania obžalovaného (bez osobitného zamietacieho výroku o odvolaní v jeho zvyšnom rozsahu, teda vo vzťahu k výroku o vine a treste). Ide však o správny postup.

Tu je potrebné odkázať predovšetkým na dve v danom smere relevantné rozhodnutia najvyššieho súdu, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. augusta 2009, sp. zn. 2 Tdo 28/2009, uverejnený pod č. 54/2009, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. februára 2015, sp. zn. 2 Tdo 6/2015, uverejnené pod č. 88/2015), z ktorých vyplývajú (s prihliadnutím na posudzovaný prípad) nasledovné závery:

Ak obvinený podá odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku, ktoré sa ho týkajú a odvolací súd pri plnení revíznej povinnosti vymedzenej v § 317 ods. 1 Tr. por. zistí, že v napadnutom rozsudku je chybný len niektorý (tu výrok o ochrannom opatrení), rozhodne tak, že zruší len tento výrok (ide o oddeliteľnú časť rozsudku v zmysle § 321 ods. 3 Tr. por.) bez toho, aby zároveň nejakým svojím ďalším výrokom rozhodol o správnosti nedotknutých výrokov prvostupňového rozsudku (výroku o vine a výroku o treste), a preto v tomto rozsahu ani odvolanie obvineného nezamieta.

Vzhľadom na povahu odvolania, ktoré je z hľadiska rozhodovania odvolacieho súdu, pokiaľ ide o toho istého odvolateľa, nedeliteľné, neprichádza do úvahy čiastočné zamietnutie odvolania. Postup podľa § 319 Tr. por. prichádza do úvahy iba vtedy, ak je odvolanie nedôvodné v celom rozsahu.

V prípade, že vo veci rozhodne odvolací súd sám rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Tr. por., nastáva právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku podľa eventuality uvedenej v § 183 ods. 1 písm. a/ Tr. por. s prihliadnutím na ustanovenie § 306 ods. 1 Tr. por. a contrario.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu nemožno úspešne napadnúť dovolaním z dôvodu, že napadnutý rozsudok je chybný, lebo neobsahuje výrok, ktorý sa ho priamo týka.

Ak odvolací súd ponechá odvolaním nedôvodne napadnutú časť rozsudku nedotknutú, pretože na základe tohto, čiastočne aj dôvodného odvolania, alebo na základe odvolaním vyvolaného zákonného prieskumu (§ 317 ods. 2 Tr. por.), zrušil inú časť napadnutého rozsudku, má nevyhovenie odvolaniu, vo vzťahu k odvolacím súdom nedotknutej časti napadnutého rozsudku (v posudzovanom prípade vo výroku o vine a vo výroku o treste), právne účinky zamietnutia odvolania (§ 319 Tr. por.). Od toho sa potom odvíja právoplatnosť neúspešnou časťou odvolania napadnutého výroku rozsudku podľa § 183 ods. 1 písm. b/ bod 3 Tr. por., ktoré je na tento účel potrebné vyložiť extenzívne.

K tejto problematike vid' bližšie uznesenie najvyššieho súdu z 12. júla 2016, sp. zn. 1 TdoV 11/2015.

Všetky dovolacie námietky sú teda mimo uplatnených a akýchkoľvek obvineným uplatniteľných dôvodov dovolania (teda dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.). Preto bolo dovolanie nutné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ako zrejme nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.